

Список використаних джерел:

1. Моїсеєнко Т. Є. Ресурсне забезпечення інноваційної діяльності підприємств : моногр. / Т. Є. Моїсеєнко, С. В. Войтко. – К. : Альфа Реклама, 2014. – 160 с.
2. Дідух В. В. Здійснення проекту з реінжинірингу бізнес-процесів підприємств: переваги та недоліки / В. В. Дідух // Міжнародна економіка: інтеграція науки та практики : зб. наук, праць. ; редкол. О. А. Гавриш. – К. : НГУУ «КПІ», 2013. – № 3. – С. 77–82.

Дружченко А. О., к. ф.-м. н. Іванов Р. В.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

**МОДЕЛЮВАННЯ РОЗПОДІЛУ
ФІНАНСОВИХ РЕСУРСІВ ВИРОБНИЧОГО ПІДПРИЄМСТВА
В УМОВАХ ЗАЛУЧЕННЯ ПОЗИЧКОВИХ КОШТІВ**

У процесі удосконалення ринкового механізму проблема ефективного управління ресурсами, в тому числі і фінансовими, стає все актуальнішою для суб'єктів господарювання.

Від ефективності управління фінансовими ресурсами [2] залежить не лише результативність фінансово-господарської діяльності підприємства, але й можливість його подальшого розвитку та просування на ринку.

Серед підходів щодо управління економічними ресурсами суб'єктів господарювання, в першу чергу, виокремлюють системний підхід, так як він дозволяє глибше вивчити об'єкт управління, виявити причинно-наслідкові зв'язки між елементами матеріально-ресурсної бази підприємства.

Економетричні моделі базуються на застосуванні у якості вихідної інформації фінансової звітності підприємства. Однак моделі даного типу є занадто простими. Перш за все, кількість факторів, що враховуються, замала. По-друге, для встановлення міри залежності між показниками фінансового стану підприємства доцільніше скористатися методами факторного або ж кореляційного аналізу, які за своєю суттю є детальнішим та глибшими.

На практиці більшість задач управління діяльністю підприємства належить до класу оптимізаційних, так як основна мета фінансового та виробничого менеджменту – визначення оптимальних, найвигідніших в наявних умовах виробничих програм, портфелю закупки ресурсів, розподілу навантаження обладнання, відбору та оплати праці персоналу.

Методи прийняття багатокритеріальних рішень в умовах невизначеності застосовуються для розв'язування прикладних задач розподільчого типу.

Існують динамічні виробничі моделі, що задають технологічну послідовність операцій виробничого процесу, обсяг виробничих ресурсів, потребу ринку в кінцевій продукції. Як метод розв'язання – теорія оптимального управління. Задача зводиться до пошуку оптимальної виробничої програми. Динамічні моделі характеризуються високою складністю при розв'язанні, оскільки динаміка надходження фінансових ресурсів є неперервними функціями часу, що визначаються дискретними моментами часу. В деяких випадках варто здійснювати перехід до дискретної моделі, припускаючи, що фінансові ресурси надходять на вхід виробничої системи щодня.

Як відомо, ресурсів, якими підприємство володіє, зазвичай буває недостатньо, тому в певні періоди діяльності необхідно вдатися до застосування позичкових коштів. Цільова функція у такому випадку може бути представлена «максимізацією вартості підприємства з урахуванням боргового навантаження» [3]. Обмеження моделі накладаються на величину рівня кредитоспроможності та показник грант-елементу. Алгоритм роботи моделі зводиться до відбору допустимих кредитів із множини запропонованих варіантів кредитування, та визначення після доцільності нового грошового запозичення.

Конкретний вигляд оптимізаційної моделі управління ресурсами може варіюватися у залежності від сфери діяльності досліджуваного підприємства, необхідного ступеня деталізації опису виробничого та організаційного процесу при плануванні, а також доступності технічних, програмних засобів, які здатні забезпечити розв'язок поставленої задачі.

Зокрема, існує декілька видів оптимізаційних моделей управління обмеженими ресурсами у різних виробничих ситуаціях [1]:

- оптимізація закупівлі матеріальних ресурсів виробництва з урахуванням використання кредиту;
- оптимізація управління кредитними ресурсами проекту розширення виробництва;
- оптимізація управління кредитними ресурсами при реалізації проекту репрофілювання підприємства.

Цільова функція максимізує валовий прибуток, вводяться обмеження за кількістю продукції, що випускається, яка не повинна перевищувати ринковий попит на даний вид продукції; за обсягом витрачених матеріальних ресурсів; за завантаженням виробничих потужностей підприємства. Підприємство залучає грошовий кредит певного обсягу, і при цьому необхідно визначити оптимальний розподіл залучених фінансових ресурсів на закупівлю сировини або ж обладнання, в залежності від умови задачі, що розв'язується.

В реальних умовах функціонування виробничих підприємств варто враховувати ризик випадкових коливань суми оборотних коштів, що надходять на рахунок фірми. Причиною невизначеності майбутніх вхідних потоків платежів може стати реалізація ризику невиконання замовниками своїх зобов'язань по оплаті, ризик виникнення браку і незапланованих витрат на транспортування та післяпродажне обслуговування виробленої продукції.

Застосування сучасних методів та моделей розподілу фінансових ресурсів з метою оптимізації діяльності підприємства дозволяє одержати позитивний економічний ефект від їх запровадження. Завдяки відносній універсальності, такі економіко-математичні моделі можуть використовуватися у широкому колі галузей виробництва, де критерієм ефективності діяльності є показник очікуваної доходності за обсягами продукції, що випускається.

Список використаних джерел:

1. Андреева М. В. Моделі управління фінансовими та виробничими ресурсами підприємства / М. В. Андреева // Прикладна інформатика. – 2009. – №2(20). – С. 78–85.
2. Артеменко В.Г. Фінансовий аналіз : навч. посіб. / В. Г. Артеменко, М. В. Беллендир. – М. : ДІС, 2001. – 128 с.
3. Горячева К. О. Економіко-математична модель залучення банківського кредиту підприємствами промисловості України / К. О. Горячева // Економічний простір. – 2014. – №84. – С. 131–138.

Екзархова Е. А.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

ЕТИКА ВЕДЕННЯ МІЖНАРОДНОГО БІЗНЕСУ

Внаслідок розвитку й подальшого поглиблення міжнародного поділу праці у сучасному глобальному середовищі, а також завдяки формуванню світового ринку виникає міжнародний бізнес. Його визначають як ділову взаємодію фірм